

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 309-09 דוד אברהם ואח' נ' המועצה האזורית גלבע ואח'

בפני: כב' השופט זיאד הווארי

העותרים: 1. דוד אברהם

2. מיכאלה אברהם

נגד

המשיבים: 1. המועצה האזורית גלבע

2. וועד מקומי גן נר

חקיקה שאזכרה:

[תקנות בתי משפט לעניינים מנהליים \(סדרי דין\), תשס"א-2000: סע' 3, 4](#)
[צו המועצות המקומיות \(מועצות אזוריות\), תשי"ח-1958: סע' 68\(א\), 68\(ג\), 133\(א\), 133\(ו\)](#)
[חוק הסדרים במשק המדינה \(תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב\), תשנ"ג-1992: סע' 9\(ב\)\(2\), 9\(ב\)](#)
[פקודת המועצות המקומיות \[נוסח חדש\]: סע' 3](#)

מיני-רציו:

* בית המשפט דחה עתירה נגד רשות בטענה להפליה בהקצאת משאבים בין שתי שכונות באותו ישוב וגביית ארנונה על ידי ועד הישוב בלא סמכות.

* משפט מינהלי – עתירה לבית-המשפט – שיהוי

* משפט מינהלי – פגמים בשיקול-הדעת – הפליה

* משפט מינהלי – עתירה לבית-המשפט – שיהוי

* מסים – ארנונה – ועד מקומי

העותרים הם תושבי ישוב המורכב משתי שכונות. העתירה מבוססת על בקשתם להורות למועצה האזורית להקצות כספים לשכונה בה הם מתגוררים, באופן זהה להקצאתם לשכונה השניה. כן הועלתה הטענה, כי הוועד המקומי אינו מוסמך להטיל ולגבות את תשלומי הארנונה בישוב.

בית המשפט המחוזי בנצרת, בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים, כב' השופט זיאר הווארי, דחה התביעה וקבע כדלקמן:

תקנות 3 ו-4 לתקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים (סדרי דין) קובעות, כי במידה ולא נקבע מועד להגשת עתירה מינהלית, היא תוגש ללא שיהוי. דוקטרינת השיהוי מתבססת על איטנרס ההסתמכות של הרשות ועל האינטרס הציבורי לשים קץ להתדיינות תוך תיקון המעוות בזמן אמת.

עקרון ידוע במשפט המנהלי הוא עקרון אי התערבות בית המשפט בשיקול הדעת המנהלי, כל זמן שזה נופל לגדר מתחם הסבירות. על מנת לזכות בסעד של ביטול החלטה המינהלית, על העותר להוכיח כי שיקול הדעת של הרשות לוקה בפגם של שיקולים זרים או בפגם אחר מהפגמים שיש בהם כדי לפסול שיקול דעת מינהלי.

במקרה דנן, קובע בית המשפט, העותרים לא הוכיחו כי קיימת הפליה בהקצאת המשאבים בין השכונות ולכן אין מקום להתערבות בית המשפט בשיקולי הרשות.

הוראת החוק הרלבנטית לעניין סמכות ועד הישוב לגבות ארנונה מתושבים הינה תקנה 133(א) לצו המועצות המקומיות (מועצות אזוריות) התשי"ח – 1958, ממנה עולה, כי הועד מוסמך להטיל ארנונה כללית בשני תנאים: אישור המועצה, ותוך עמידה בהוראות חוק ההסדרים.

במקרה דנן, קובע בית המשפט, הוכח כי הועד מוסמך להטיל ולגבות מיסי ארנונה מהתושבים וכי פעולותיו בעניין היו במסגרת החוק.

פסק דין

1. בפניי עתירה מנהלית בה מתבקש בית המשפט ליתן, לאור סיכומי העותרת, שני סעדים עיקריים:

- א. להורות למשיבים להפנות לאלתר כל תקציב פיתוח וטיפול של הישוב גן נר, לטובת שכונת גן נר ב', לסלילת כבישה, תיקון מדרכותיה, ביעור קוציה וכיו"ב.
- ב. להורות כי המשיב 2 אינו רשאי ולא היה רשאי להטיל על תושבי גן נר תשלומי ארנונה.

2. רקע עובדתי בתמצית:

א. העותרים הינם תושבי הישוב גן נר המצוי בתחום המועצה האזורית גלבע- המשיבה מס' 1 (להלן: "המועצה").

ב. המשיב 2 הינו הוועד המקומי של הישוב גן- נר אשר, בין השאר, מחייב את העותרים בתשלומי ארנונה. (להלן "הוועד") (יקראו להלן עם המשיבה 1 "המשיבים").

ג. הישוב גן נר מורכב משתי שכונות השכונה הוותיקה יותר נקראת גן נר א' השכונה הוותיקה והשנייה גן נר ב' השכונה הצפונית.

ד. בעתירה שהוגשה ביום 10/12/09 נטען כי קיים ספק של ממש האם הוועד מוסמך לגבות תשלומי ארנונה מהתושבים בכלל ומהעותרים בפרט. כן נטען כי המשיבים אינם מבצעים את תפקידם המחויב בדין ואינם דואגים לפיתוח גן נר ב'. לתמיכה בטענה זו צירפו העותרים עשרות תמונות ולטענתם ניתן ללמוד מהן כי המשיבים מקיימים אפליה בין תושבי הישוב, מפנים את עיקר המשאבים לפיתוח ואחזקת גן נר א' בעודם מזניחים את חובותיהם כלפי תושבי גן נר ב'. בנוסף נטען כי המשיבים התחמקו מפניות העותרים ולא הציגו בפניהם את האסמכתאות המחויבות בדין. על כן נתבקש בית המשפט להורות למשיבים להציג לעותרים את האסמכתאות הדרושות להם.

ה. בדיון שהתקיים ביום 28.2.10, הוסכם בין הצדדים כי המשיבים יתירו לעותרים, באמצעות ב"כ, לעיין בספרים הנוגעים לוועד המקומי גן נר. אולם, גם לאחר בחינת כל המסמכים שהיו במשרדי המועצה לא נפתרו המחלוקות ונדרש דיון בעתירה לגופה ככל שזה נוגע לשני הסעדים המבוקשים שצוינו לעיל.

ו. בדיון שהתקיים ביום 26/04/10 הגיעו הצדדים לידי הסדר דיוני, אשר על פיו יגישו הצדדים סיכומים בכתב, ובית המשפט יתן פסק דין על סמך החומר שהונח בפניו ולאור סיכומי הצדדים. בנוסף הצדדים יהיו רשאים לצרף לסיכומיהם מסמכים חדשים, וזאת על פי המנגנון שנקבע באותו הסדר דיוני.

ז. המשיבים בתשובתם דחו מכל וכל את טענות העותרים.

אשר לטענת ההפליה בין הישובים טענה המועצה, כי לא רק שאין כל אפליה בהשקעת המועצה, אלא למעשה, היות ושכונת גן נר ב' הינה שכונה חדשה, עיקר המשאבים ותקציבי הפיתוח של המועצה בשנים האחרונות הופנו לשכונה זו. כן נטען כי בשכונת גן נר ב' בחרה המועצה להקים מוסדות ופרוייקטים רבים שפורטו בכתב התשובה. לתמיכה בטענתה, צירפה המועצה טבלה מרוכזת של השקעתה ביישוב גן נר, בחלוקה בין גן נר א' וגן נר ב', ממנה ניתן ללמוד לטענתה כי מתוך סכום של 52,462,978 ₪ שהשקיעה המועצה הושקעו בסך – 46,001,206 ₪ בגן נר ב' לבדה בין היתר בהוצאות על בינוי, תשתיות, כבישים ועוד.

באותו הקשר, הוסיף הוועד וטען, כי העותרים לא הביאו כל הוכחה של ממש לתמיכה בטענותיהם ואין בראיות העותרים, בתמונות ובאסמכתאות שצירפו דבר היכול לתמוך בטענות העותרים לפיהן הוועד משקיע ומטפח את שכונת גן נר א' בעודו מזניח את שכונת גן נר ב'. לטענתם המדובר בתמונות ישנות שכלל לא ברור מתי והיכן צולמו. עוד טען כי מטבע הדברים בכל אחת מן השכונות ניתן למצוא אזורים מטופחים יותר ופחות. הוועד הוסיף וטען כי הוא פועל לטובת שתי השכונות מבלי לקיים כל הבחנה ביניהן ומבחינתו המדובר ביישוב אחד הנמצא תחת אחריותו הכוללת, ללא כל הפרדה תקציבית בין שתי השכונות.

לעניין גביית המיסים, טענו המשיבים כי העותרים מפרשים בצורה שגויה את החוק וכי גביית המיסים ע"י הוועד נעשית עפ"י חוק.

המשיבים אף העלו מספר רב של טענות מקדמיות, אשר בגינן יש לדחות את העתירה על הסף.

דין והכרעה:

3. לאחר שבחנתי את נימוקי העתירה ואת טענות הצדדים, הגעתי לידי מסקנה כי דינה של העתירה להידחות. להלן נימוקיי;

א. כאמור המשיבים העלו בכתבי תשובתם טענות מקדמיות רבות, בין היתר לעניין המחסור בחתימה כדין על העתירה, כלליות העתירה, היעדר עילה, היעדר יריבות, היעדר תום לב ושיהוי.

אציין, כי מצאתי ממש בחלק מן הטענות המקדמיות שהעלו המשיבים, ואולם לאור המסקנה אליה הגעתי, לאחר בחינת העתירה לגופו של עניין, אינני מוצא לנכון לדון בכל הטענות, למעט סוגיית השיהוי ככל שזו נוגעת לחוקיות גביית מיסי הארנונה, מאחר והמדובר בסוגייה מהותית לענייננו.

אשר לשיהוי קובעות [תקנות 3 ו-4 לתקנות בתי המשפט לעניינים מנהליים \(סדרי דין\)](#), תשס"א-2000, כדלקמן:

3" (א) עתירה תוגש במועד שנקבע לכך בדין.

(ב) לא נקבע מועד כאמור, תוגש העתירה בלא שיהוי, לפי נסיבות הענין, ולא יאוחר מארבעים וחמישה ימים מיום שהחלטה פורסמה

כדין, או מיום שהעותר קיבל הודעה עליה או מיום שנודע לעותר עליה, לפי המוקדם.

(ג) בית המשפט רשאי להאריך מועד שנקבע להגשת עתירה כאמור בתקנות משנה (א) ו-(ב), לאחר שנתן למשיב הזדמנות להגיב לבקשת ההארכה, אם ראה הצדקה לכך.

4. בית המשפט רשאי לדחות עתירה אם ראה כי בנסיבות הענין היה שיהוי בהגשתה, אף אם הוגשה בתוך המועד של ארבעים וחמישה ימים כאמור בתקנה 3(ב) או הוארך המועד להגשתה לפי תקנה 3(ג)."

בענייננו עולה מכתב העתירה כי העותרים מתגוררים בישוב גן נר מזה מס' שנים. אולם לטענת המשיבים, על אף שהעותרים היו מודעים היטב לדרך בה נגבים כספי הארנונה ע"י הוועד ואף העלו במשך זמן רב טענות בנושא, נמנעו העותרים מלפנות לבית המשפט בעתירה בנושא.

לתמיכה בטענה זו, צירפו המשיבים מכתב מיום 14.10.03 (נספח ד' לתשובת המועצה), בו הודיע יו"ר המועצה לכל תושבי גן נר כי משרד הפנים והאוצר אישרו את צו המיסים של היישוב גן נר לשנת 2003, וכי יהיה על התושבים לשלם את מיסיהם בהתאם להחלטה הנ"ל.

עוד הפנו המשיבים לעובדה שמכתב העתירה עולה כי עוד בשנים 2005-2006, החל הוועד בהליכי גבייה כנגד חובות העותרים כלפיו ואלו, באמצעות עורכי דין ובפנייה למשרד הפנים העלו טענות, כי זה גובה את מיסיו שלא כדין, וכי אין הצדקה לגובה המיסים שהוטל עליהם.

לאור האמור, טענו המשיבים כי העתירה הוגשה בשיהוי רב מאוד, הן אובייקטיבי והן סובייקטיבי ועל כן יש לדחות את העתירה.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים שוכנעתי כי אכן העתירה הוגשה תוך שיהוי ניכר. מהראיות שהונחו בפניי עולה, כי אכן העותרים היו מודעים היטב למצב הקיים ואף פקפקו בחוקיותו ואולם נמנעו, זמן רב, מבירור הסוגיה. העותרים אף לא הביאו כל הסבר מספק לשיהוי זה. משכך יש מקום להכיר באינטרס ההסתמכות של המשיבים אשר פעלו במשך שנים בדרך מסוימת ומבלי שנטען כלפיהם אחרת.

כב' השופט עמית בשבתו בבית המשפט המחוזי, ניתח את הרציונל העומד בבסיס עקרון זה בת"א (מחוזי חיפה) 813/04 מילגד בע"מ נ' מועצה אזורית מטה [פורסם בנבו]:

"לא בנקל יחזיר בית המשפט את הגלגל לאחור לתקופה של 16-17 שנים לפני הגשת התביעה. יש להכיר גם באינטרס ההסתמכות של הנתבעת, הסתמכות שבאה לידי ביטוי באי מעשה של הנתבעת. הנה כי כן, הנתבעת כלכלה מעשיה משך שנים מתוך ידיעה כי היא פועלת כדין, מבלי שנטען כלפיה "בזמן אמת" או בסמוך לכך, כי צוי הארנונה שהוציאה אינם כדין".

ובהמשך:

"לא בכדי קצב המחוקק מועדים להגשת השגה וערר בכל שנת מס. קשה להלום כי בחלוף 20 שנים מהתקנת צו הארנונה, לאחר שהתובעת לא התריעה ולא פצתה פיה משך 16 שנה עד להגשת התביעה, ידרש בית המשפט לפגמים היסטוריים שנפלו בצו. כעניין שבמדיניות משפטית, אין לעודד "חפירות ארכיאולוגיות" וחשיפת פגמים עתיקים בצוי ארנונה שנחקקו בעבר הרחוק, והעלאתם לעין השמש כעבור כעשרים שנה בדרך של "שרשור" עד למועד הגשת התביעה. הדבר נוגד את האינטרס הציבורי לשים קץ להתדיינות, אינו מאפשר לרשות לתקן את המעוות בזמן אמת או בסמוך לכך ונוגד את הצורך של הרשות בסופיות הביקורת על חוקיות החלטותיה. כמו כן, יש בכך כדי להעמיד את הקופה הציבורית באי וודאות ותחת איום מתמיד".

בענייננו, כאמור העתירה הוגשה בשיהוי ניכר ויש לתת משקל של ממש לעובדה זו בעת בחינת העתירה ככל שזו נוגעת לשאלת מיסי הארנונה.

ב. באשר לעתירה גופה, אציין תחילה, כי עקרון ידוע במשפט המנהלי הוא עקרון אי התערבותו של בית המשפט בשיקול הדעת המנהלי, כל זמן שזה נופל לגדר מתחם הסבירות. עמד על כך כב' השופט ברק (כתוארו אז) בבג"צ 389/80 דפי זהב בע"מ נ' רשות השידור (פ"ד לה(1) 421) בקובעו:

"עקרון אי-ההתערבות בשיקול הדעת המנהלי משמעותו כי במסגרת

תחום האופציות הסבירות לא יתערב בית המשפט, אך הוא יתערב ויפסול הפעלת שיקול-דעת הבוחר באופציות החורגות מהתחום הסביר ... העיקרון בדבר אי-התערבות של בית המשפט בשיקול הדעת המנהלי פירושו כי הבחירה בין הפתרונות האפשריים השונים הנופלים למתחם הסבירות, כל כולה נתונה לרשות המנהלית... סיכומו של דבר: חופש הבחירה המנהלי פועל במתחם הסבירות. בתחום זה לא יתערב בית המשפט ולא יחליף את שיקול הדעת המנהלי בשיקול-דעתו הוא. בחירה הנעשית מחוץ למתחם הסבירות תיפסל על-ידי בית המשפט. מתחם הסבירות עצמו נקבע על-ידי בית המשפט, השואל את עצמו, מהו תחום השיקולים של רשות מנהלית סבירה בנסיבות הקונקרטיות של העניין שלפניו".

לפיכך ועל מנת לזכות בסעד המבוקש של ביטול ההחלטה המנהלית, על העותר יהיה להוכיח כי שיקול-הדעת לוקה בפגם של שיקולים זרים או בפגם אחר מן הפגמים שיש בהם כדי לפסול שיקול-דעת מינהלי (ראו, לדוגמה, בג"ץ [2324/91](#) התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' המועצה הארצית לתכנון ולבנייה, משרד הפנים, פ"ד מה(3) 678).

בענייננו מבקשים העותרים כי בית המשפט יקבע שהמשיבים מקיימים אפליה פסולה בין השכונות גן נר א' וגן נר ב' ויורה למשיבים להפנות לאלתר כל תקציב פיתוח וטיפול של הישוב גן נר, לטובת שכונת גן נר ב'.

אולם בחינה של העתירה מלמדת כי טענה זו לא גובתה בכל ראייה של ממש. למעשה כל שצירפו העותרים לתמיכה בטענותיהם הן עשרות תמונות, מהן ניתן ללמוד לדבריהם על אותה אפליה. בתמונות ניתן לראות, בין השאר, מדרכות שבורות, לכלוך וזוהמה, בעיות ניקוז ועוד.

לטעמי, לא די בתמונות אלו בלבד בכדי להביא להחלטה שתחייב התערבות בשיקול הדעת המנהלי. המדובר בתמונות בחלקן לא ברור מתי והיכן בדיוק צולמו וכפי שנאמר בסיכומי הוועד, מטבע הדברים בכל שכונה ובכל אזור ניתן למצוא אזורים מטופחים יותר מחד ומוזנחים יותר מאידך והכל תלוי בעיני המתבונן ובדרך הצגת הדברים, דבר הנלמד אף מן הצילומים שצירפו המשיבים לכתב תשובתם (ראה נספח ט' לתשובת הוועד), המראים תמונה שונה ואף הפוכה מהאמור בעתירה. נוכח האמור מן התמונות לבדן, לא ניתן לקבוע דבר היכול לתמוך בטענות העותרים בנוגע לאפליה פסולה. בהקשר זה, ראוי לציין, כי הראייה היחידה בעלת המשקל שהוגשה בעניין זה, הינה הטבלה שצורפה לתשובתה של המועצה (ראה נספח ו') ממנה עולה כי בישוב בכלל

ובשכונת גן נר ב' בפרט הושקעו מרבית כספי המועצה בבינוי, תשתיות, כבישים, ציוד וריהוט ובטחון.

ב"כ העותרים עשה ככל יכולתו לשכנעני כי טבלה זו אינה מתארת את המצב לאשורו שכן כספים אלו הושקעו כולם במוסדות משותפים אשר נמצאים במרכז שתי השכונות ונועדו לשרת את כלל תושבי הישוב ואין ביניהם ובין טיפוח גן נר ב' דבר. אולם גם אם אקבל את מרבית טענות העותרים לעניין זה, עדיין לא הוצגה בפני כל ראייה של ממש אשר ממנה ניתן ללמוד כי הרשות פועלת תוך הפליה ויש להתערב בשיקוליה, למעט אותם צילומים כלליים וזאת, על אף שלעותרים ניתנה גישה לכל מסמכי המשיבים בעניין. יתרה מכך, עיון בהעתיקי התקציבים לשנים 2007 ו- 2008 מלמדים כי הוועד אינו עושה בתקציבו השנתי כל הבחנה בין השכונות השונות של הישוב גן נר והתקציב הינו כללי ומשותף לשתי השכונות, כלומר אינו מלמד דבר על אותה הפליה נטענת.

לכך יש להוסיף כי אף אם נוצלו מרבית הכספים המצוינים בטבלה לבניית ופיתוח המתקנים הרבים ובכללם בריכת שחייה, בית ספר, אולם כדורסל, מרכז לקשיש ועוד, שהוקמו בשטח הישוב גן נר (ובמרכזו לפי סיכומי העותרים). הרי שמדובר בפרויקטים שנועדו לעמוד לרשות ולנוחות כלל תושבי הישוב גן נר ובכללם תושבי גן נר ב', ללא כל הבחנה או הפליה. אף מזאת ניתן ללמוד כי המשיבים פועלים למען תושבי הישוב כולו ללא כל הבחנה נראית לעין.

לסיכום, אציין, כי יתכן שלו הייתה העתירה ממוקדת יותר וספציפית יותר, ניתן היה אולי לבחון את טענותיה על סמך צילומים בלבד, אולם בטענות כלליות כל כך וכשהסעד המבוקש הינו מתן הוראה כללית למשיבים להפנות כל תקציב פיתוח וטיפול של הישוב גן נר לטובת שכונת גן נר ב', לסלילת כבישה, תיקון מדרכותיה, ביעור קוציה וכיו"ב, לא ניתן לבחון טענה זו ללא ראייה ברורה וממוקדת יותר מאשר סדרת תצלומים שצורפו לעתירה.

ג. טענה נוספת בפי העותרים נוגעת למיסי הארנונה הנגבים מהם ע"י הוועד. לטענתם, מידי שנה פונה הוועד לתושבי הישוב בדרישה לשלם לידו מיסי ארנונה ואף פועל נגד התושבים אשר אינם משלמים את דרישותיו.

לטענת העותרים הוועד כלל אינו מוסמך לגבות מיסי ארנונה מתושבי הישוב, טענתם זו תומכים העותרים [בסעיף 68\(ג\) לצו המועצות המקומיות \(מועצות אזוריות\)](#) התשי"ח – 1958 (להלן "הצו"), אשר קובע כדלקמן:

"(ג) החליטה המועצה להטיל מס או ארנונה כללית, ישולמו לה המס או הארנונה במישרין בידי החייבים בהם, ואולם המועצה רשאית, בהתייעצות עם ועד מקומי שבתחומה להסמיך את הועד לגבות במקומה ובעבורה את המס או הארנונה מחייבים המתגוררים בתחום הועד המקומי או בעבור נכסים המצויים באותו תחום; הסמיכה המועצה את הועד כאמור וגבה הועד בעבור המועצה את המס או הארנונה יעבירו לידי המועצה בסמוך לאחר גבייתו."

לטענת העותרים, היות ומעולם לא הסמיכה ולא האצילה המועצה את סמכותה לגבות מיסי ארנונה לוועד, הרי שדרישות הוועד לתשלום ארנונה אינן חוקיות והן בטלות מעיקרן ומאיינות כל דרישת תשלום שנעשתה.

מנגד, טוענים המשיבים כי העותרים אינם מפרשים נכונה את החוק וכי [תקנה 68\(ג\)](#) לצו כלל אינה מקור הסמכות להטלת הארנונה ע"י הוועד. לטענתם תקנה זו נועדה לסייע למועצה לגבות כספי ארנונה שהטילה ע"י שימוש בוועד כ"זרוע הארוכה" של המועצה.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים מצאתי כי גם בעניין זה יש לקבל את טענות המשיבים. הוראת החוק הרלוונטית לענייננו הינה, כטענת המשיבים, [תקנה 133\(א\)](#) לצו, אשר קובעת:

"133. (א) ועד מקומי רשאי, באישור המועצה, להטיל בתחום הנהלתו כל מס שהמועצה רשאית להטיל לפי [סעיף 68\(א\)](#) ורשאי הוא, באישור המועצה ובכפוף להוראות [חוק ההסדרים במשק המדינה \(תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב\)](#), התשנ"ג-1992 (להלן – [חוק ההסדרים](#)), והתקנות שהותקנו לפיו להטיל ארנונה כללית, והכל לצורך ביצוע הסמכויות שהמועצה אצלה לו (להלן – [מסי ועד מקומי](#)); לא החליט ועד מקומי על הטלת מסי ועד מקומי בתחומו, רשאית המועצה, לאחר שניתנה לוועד המקומי הזדמנות להשמיע את טענותיו, להחליט על הטלת מסי ועד מקומי כאמור אם נוכחה שהם דרושים לביצוע הסמכויות שאצלה לוועד המקומי." (ההדגשות אינן במקור)

מן התקנה עולה מפורשות כי הוועד אכן מוסמך להטיל ארנונה כללית וזאת בשני תנאים- אישור המועצה ותוך עמידה בהוראות חוק ההסדרים.

בכל הנוגע לאישור המועצה מוסיפה תקנה 133(ו) לצו וקובעת:

"(ו) לא החליט ועד מקומי על הטלת מסי ועד מקומי לשנת כספים מסוימת או לא אישרה המועצה מסי הועד, כאמור בסעיף קטן (א), ישולמו בתחום הועד המקומי מסי ועד מקומי, בסכומים ובמועדים שנקבעו בשנה הקודמת כשהם מעודכנים ומחושבים על פי הדינים החלים על ארנונה כללית, אלא אם אושרו כדין ביטולם או הפחתתם של מסי הועד המקומי, כולם או חלקם."

אשר לחוק ההסדרים, קובע סעי' 9ב' לאותו חוק תחת הכותרת "סייג להטלת ארנונה בשל נכס הנמצא בתחום ועד מקומי":

"9ב. בלי לגרוע מהוראות סעיף 9(ב)(2), ועד מקומי כמשמעותו בסעיף 3 לפקודת המועצות המקומיות, לא יטיל לראשונה ארנונה כללית על סוג נכס המצוי בתחומו, אלא לאחר שקיבל את אישור השרים לכך; הוראות סעיף 9(ב)(2) סיפה יחולו לענין אישור השרים לפי סעיף זה."

בענייננו עולה בבירור מנספחים ד' ו-ה', אשר צורפו לתשובת המועצה, כי בשנת 2003 אושר לראשונה לוועד, ע"י השרים הנדרשים, ובאישור המועצה, אישור חריג להטיל ארנונה בשיעור של 7.55 ₪ למ"ר, כלומר הן הדרישה לעמידה בחוק ההסדרים והן הדרישה לאישור המועצה להטלת ארנונה ע"י הועד קוימו במלואן.

לאור כל האמור עולה כי בסמכות הועד להטיל לראשונה מיסי ארנונה בתחום שיפוטו, ואין קשר בין ארנונה כללית המוטלת ע"י המועצה לפי תקנה 68(ג) לצו, לבין ארנונה כללית המוטלת ע"י ועד מקומי בתחומה, לבד מהחובה, כי צירוף סכומי הארנונה לא יחרוג מהסכום המרבי שנקבע בתקנות.

עוד עולה כי אישור השרים נדרש אך ורק להטלה הראשונה של מס ואין צורך לשוב ולקבל אישור זה. אשר לאישור המועצה, מציינת זו בתשובתה כי תקציבי הישוב גן נר

מובאים לאישור מליאת המועצה כדבר שבשגרה בכל שנה, ובתקציבים אלו מפורטים הסכומים הצפויים להיגבות ע"י הוועד המקומי כמיסי ארנונה כללית.

מעבר לכל האמור, עפ"י [תקנה 133\(ו\)](#) לצו, גם אם לא הטיל הוועד בשנה מסוימת את המס או לא ניתן אישור ע"י המועצה, אין הדבר פוטר את העותרים מהתשלום והם חייבים לשלם את הסכומים ששולמו בשנה הקודמת כשהם מעודכנים ומחושבים על פי הדינים החלים על ארנונה כללית (הוראה שהעותרים נמנעו מלפעול על פיה).

לסיכום הגעתי לכלל מסקנה כי הוועד מוסמך להטיל ולגבות מיסי ארנונה מן התושבים, פעולותיו בעניין היו כולן במסגרת החוק ואין מקום לקבל את טענות העותרים בעניין.

מעבר לנדרש יש לציין בשנית כי העתירה לעניין זה הוגשה תוך שיהוי ניכר ודי בכך בלבד בכדי לדחות את טענות העותרים בעניין.

4. לאור כל האמור לעיל, אין בידי להיעתר לסעדים שנתבקשו בעתירה, והנני מורה על דחיית העתירה על כל חלקיה.

5. העותרים ישלמו למשיבים הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך של 10,000 ₪ בתוספת מע"מ כחוק, וזאת בחלקים שווים ביניהם. סכום זה ישולם תוך 30 יום מהיום, שאם לא כן ישא הסכום ריבית והפרשי הצמדה החל מהיום.

6. **המזכירות תשלח העתק מפקס דין זה לב"כ העותרים והמשיבים.**

ניתן היום, 13 ספטמבר 2010, בהעדר הצדדים.

זיאד הווארי 309/09-54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן